

הסרט היה אילם והשחקנים גרועים והשופטים שעסקו במישיפת-הרצח חזו בו מבלי להבין את העלילה

סינמה בלש בבית המישפט

אמו של הנאשם גניש זיכוי במחצית הראשונה?

אהרוג את הבן-אדם הוא יהרוג אותי. או מהפחד יריתי בסוס, וראיתי שהוא נפל, ואז ברחתי."

מעדות זו לא הצליחו הסניגורים להזיז את בגדדי. אולם כמה פעמים גרמו תשור בוטרי הפתחה. פעם אחת, כאשר במקום לזהות את ארביב כנהג המכונית, לפי טענתו, ניגש אל שימיעון גניש ונגע בכתפו בהיסוס, וציין כי הוא האיש. בפעם השנייה, כאשר נשאל על הנרצח, וסיפר שהנרצח היה עם סוס ועגלה, אך כידוע לבית המישפט היה הנרצח רכוב על סוס, ולא היה זכר לעגלה במקום. כאשר שאל אותו השופט לוי, אם הוא יודע מה זאת עגלה, ענה: "עגלה זה עם ארבעה גלגלים, ושמים שמה גם ירקות וגם כן חלב".

פעם נוספת הפתיע, כאשר בדק חבילת תמונות שהוצגה לו, לשם זיהוי אחת מהן. הוא הסתכל בתמונות אחת אחת, ולבסוף הפכן וזיהה את התמונה לפי הסימון שהיה על גבה.

צורת עדותו גם היא מיוחדת. בגלל פיגור, הוא שומע את השאלה — אפשר כימעט לראות את המילים מטיילות בדרך אל מרכז הקליטה שלו — ואז, אחרי זמן ארוך, הוא משיב במהירות כשהוא בולע את מרבית המילים. מאחר שהעברית שבי פיו גדושה שיבושים, קשה מאד להבין את דבריו.

שם סמים ושמר עליו מפני האסירים האחרים. "הוא ראה שאני איש מסכן", סיפר בגדדי, "ולכן שמר עלי. אבל גם פחדתי ממנו, בגלל שהיתה לי חליפה חדשה, ודודו דהרי לקח אותה ממני ונתן לי חליפה ישנה במקומה. כשהתלוננתי, הרי ביץ לי".

קשה לדעת איך להתייחס לעדותו של עד מוזר זה. ברור בעליל, ויש על כך תעודות רפואיות, כי בגדדי הוא מפגר בהתפתחותו. הוא אינו יודע לכתוב ולקרוא, אך מצד שני כתב את המיספר 99 והציג בגאווה לבית-המישפט איך הוא כותב 1000. הוא אינו יודע לקרוא ששון, ולכן אין לסמוך על עדותו בענייני זמן.

צעיר אומלל, שנידון בעבר לשבע שנות מאסר על התפרצויות ועבירות אחרות. ישב חמש שנים בכלא, וכאשר שוחרר הועבר למוסד למפגרים בכפר נחמן. בגדדי, שהוא יליד מכסיקו, עלה לארץ עם אמו ואחותו. אביו נשאר בחוץ-לארץ. הוא אינו מסתדר עם מישפחתו, אינו מצליח לעבוד וגם מכור לסמים.

תורה גנובה

וחתימות רבנים

אולם הוא מסר עדות מלאה ומפורטת, כיצד לקח אותו גבריאל ארביב במישיפת-הרצח.

קדמי שבועיים זוכה בית-המישפט המחוזי בתל-אביב את מני כהן ואת חבריו מאשמת רצח, מבלי שנתבקשו להשיב לאשמה.

הסיבה לזיכוי היתה אי מהימנותו של עד התביעה הראשי, אשר מסר גירסות רבות סותרות, והתגלה כעד בלתי-מהימן.

האם יהיה המשך לתקדים זה במישפט רצח נוסף המתנהל בימים אלה בבית המישפט המחוזי בתל-אביב?

המדובר במישפט רצח, שבו נאשמים גבריאל ארביב ושימיעון גניש בכך שרצחו את אלי וועדש בנתניה, בפורים לפני שנה, ביריות מעווי שגורו לעברו ממכונת נור סעת בעוד שהנרצח רכב על סוס.

מאז החל המישפט העידו כמה קציני מישטרה, שגבו עדויות מפי דמויות שונות ומוזרות בעולם הפשע. העידו גם עדי התביעה הראשיים. דוד זוהר, זיפן ועברר יין ידוע, העיד כי הנאשמים הודו בפניו בביצוע הפשע.

העדויות המוזרות והמגוחכות ביותר היתה עדותו של עדה-מדינה משה בגדדי, המכר נה "מכסיקן", בחור מפגר ומופרע שהעיד כי הוא אשר ירה בעווי והרג את וועדש, לפי הוראותיו של דודו דהרי שישיב עימו באותה מכונית, ואשר נמלט מבית-הכלא. בתחילה הציבו על דוכן העדים מכונת וידאו טייפ, שבה התכוננה התביעה להרי את שיחזור מעשיו של העד ביום הרצח.

סרט אילם, ושחקנים גרועים

אז תחילת עדויות התביעה חיכו כולם לסרט זה, אשר בו שיחזר עד התביעה בגדדי את דרכו ביום הרצח. החל מהיצאה עם דודו דהרי למקום הרצח, עבור דרך הברירה בשדות ובפרדסים, וכלה בריצה ממושכת על מסילת הברזל לעבר הכביש הראשי.

הסניגורים העלו את המתח לקראת הסרט בהתנגדותיהם הטכניות להקרנתו. דיר ליבאי טען, כי אין לקבל כל עדות של עד, שניתנה מחוץ לבית-המישפט. כיוון שבאסמכתות העוסקות בכך אין החלטה בעניין, ביקש כי בית-המישפט יפסוק הליכה לפני שירשה את הצפייה בסרט.

השופט דב לוין לא יראה חושש מההליטה, ואף אמר כי אינו חסר אומץ-לב כדי לקבוע החלטה עקרונית בנדון, אולם לא מצא לנכון לעשות זאת במיקרה זה. לכן התיר את הצגת הסרט ללא פסקול. כך חזו הכל באולם, במשך 20 דקות, בסרט אילם. בגדדי וקצין המישטרה אהרון פיישטן נראו נוסעים במכונית, מניעים את שפתותיהם, יורדים מהמכונית, הולכים על מסילת הברזל, ושוב נוסעים בין פרדסים.

דעת הצופים היתה שהסרט משעמם, מבויר גרוע ושחקניו חובבים. איש מלבד משתתפי הסרט לא הבין את העלילה. אם כי מעל מסך הקולנוע לא נראה בגדדי כוכב גדול, הרי עדותו בבית-המישפט היתה משעשעת ביותר. בגדדי הוא בחור צנום, לבוש מיכנסי ג'ינס מהוהים שמתוכן מבצבצות רגליו. הוא משופם ומוזקן. הוא הכיר את דודו דהרי כשישבו שניהם בבית-הסוהר בדפון, דהרי סיפק לו

פרקטיטים ליבאי ובן-שחר האם דיברו העדים התימהוניים אמת?

האם נעל בגדדי נעליים ביום הרצח, או לא? לשאלה זו תהיה חשיבות מכרעת. הוא הזכיר במקום אחד כי היה יחף, בעוד שגששי המישטרה מוכיחים בעדותם כי שני האנשים שברחו מהמכונית הצהובה ביום הרצח היו נעולי נעליים. מצורת החקירה של הסניגורים ניכר, כי דרך ההגנה של הנאשמים תהיה הכחשה מוחלטת של כל הסיפור. הם יטענו כי בגדדי משקר לאורך כל החזית. כי לא היה כלל במכונית הרצח, ולא הוא האיש

כונתו של שימיעון גניש לפרדס, הציב בפניו בקבוקים ויחד עם דודו דהרי לימד אותו לירות בעווי. ביום הרצח, בפורים, בא דהרי למקום האיומים במכונית צהור בה, הציב סביבה בקבוקים ובחן את בגדדי בקליעה למטרה תוך כדי נסיעה. משעבר בגדדי את המיבחן בהצלחה, נסעו השניים במכוניתו הצהובה לנתניה, כשהעווי בידיו של בגדדי, "דודו קלט ת'בן-אדם", אמר בגדדי, "ואמר לי לירות בו. אמרתי שאני לא רוצה, אבל דודו אמר לי שאם לא

אשר לחץ על ההדק. מדוע, אם כן, הוא מעיד ומודה בכך?

טוענים הסניגורים כי עשה זאת מפני שתלויים ועומדים נגדו תיקים אחדים, וכי הוא צפוי לשוב לבית-הסוהר להשלמת השליש מעונש שבע השנים. לכן החליט לקבל את התפקיד של עדה-מדינה במישפט הרצח, והובטח לו כי כל תיקיו יסגרו, והמדינה תעזור לו להסתדר בחוץ-לארץ.

גם עד התביעה השני, דוד זוהר, "בני של" את עדותו, כדי לזכות בבטיול תיקים פליליים הפתוחים נגדו. כך טענו הסניגורים. לעומת בגדדי, וזוהר הנו ממש סופר-סטאר. הוא בחור אינטליגנטי ומבריק, בעל זכרון פנומנלי, ויש לו עבר פלילי עשיר בשטח הפצת צ'קים ללא-כיסוי וזיופים.

הוא יושב בחדר המעצר בנתניה, על עבירות המירה שלו, באותה תקופה שבה נעצרו ארביב, גניש ודהרי באשמת הרצח. לדבריו, הוא שמע אותם מדברים והחליט לעזור למישטרה. בעבירות רכוש לא היה מוכן לעזור למישטרה, אולם כאן זה עניין של סמים (הרצח בוצע כנראה על רקע של מילחמת כנופיות סמים על שיטחי מחיה ומכירה בנתניה). הוא שוחח עם הנאשמים, והם פתחו את סגור ליבם לפניו, הוא מסר את דבריהם למישטרה, ובא להעיד בימישפט.

מדוע בחרו הנאשמים לגלות לו את סודם, בעוד שהכחישו בכל תוקף את שותפותם לרצח באונוי שאר העצורים, ואפילו בפני חבורים הטובים מבית-הספר? על כך ענה זוהר לסניגור בן-שחר: "אילו היית אתי חצי שעה יחד, היית גם אתה מגלה לי את כל סודותיך, יש לי השפעה כזאת".

עד התביעה האחרון, מנצורה, אשר עלה השבוע על דוכן העדים, אינו מבייש את קודמו. איש בגיל העמידה, חובש כיפה, סיפר גם הוא כיצד התוודו בפניו ודודו דהרי וגניש על חלקם ברצח. אולם בחקירתו של עורך-הדין בן-שחר התברר, כי הגבר החייכן שש לספר, כאשר נשאל על כך, כי גנב שמונה ספרי תורה; זיפן צ'קים וחתימות של רבנים על מיסמכים שונים, והשיג את חופשתו מבית-הסוהר על-ידי הזמנה מזויפת לבר-המיצוה של בנו.

אפילו השופטים לא יכלו להסתיר את חיוכם כאשר אמר מנצורה לסניגור: "מה אתה חושב, שאני יושב בבית-הסוהר בגלל שאני חזון בביית-כנסת?" לאחר שעה של חקירה-נגדית, מצחיקה ומשעשעת, הציג השופט דב לוין לסניגור רים להפסיק את החקירה חסרת התכלית. אולם מנצורה, שנראה נהנה מאד ממעמדו כנוכח-עליון, סרב לרדת, ושאל את השופט מדוע עליו לסיים.